

Λευτεριά στην Ηριάννα Β.Λ.

1η Ιουνίου 2017

Η Ηριάννα Β. Λ. καταδικάζεται από το Β' Τριμελές Εφετείο Κακουρηγημάτων σε 13χρονη φυλάκιση για συμμετοχή στη ΣΠΦ και για οπλοκατοχή με μόνο στοιχείο ένα μερικό δείγμα DNA αμφιβόλου αξιοπιστίας.

Πηγαίνοντας πίσω στο χρόνο...

14 Μαρτίου 2011

Μπάτσοι εισβάλλουν στο σπίτι του φίλου της Ηριάννας, ο οποίος είχε φιλικές σχέσεις με άτομα που φέρονταν ως μέλη της ΣΠΦ, τον προσαγγίζουν και του απαγγέλλουν κατηγορίες, από τις οποίες αργότερα απαλλάσσεται. Η Ηριάννα που βρισκόταν εκεί την ώρα της εισβολής προσαγγέεται και η ίδια, δίνει προανακριτική κατάθεση και οικειοθελώς δείγμα DNA και αποτυπώματα.

11 Ιανουαρίου 2013

Οι διοικητικές αρχές «ταυτοποιούν», με άκρως αμφισβητήσιμο τρόπο, το δείγμα DNA της Ηριάννας με μερικό δείγμα DNA που εντοπίστηκε σε ευρήματα που σχετίστηκαν με τη ΣΠΦ.

Τα περιοριστικά μέτρα που αρχικά της επιβλήθηκαν αργότερα άρθηκαν, γεγονός άκρως αντιφατικό με την κατάληξη της υπόθεσης.

Στην παρούσα κοινωνική συνθήκη, η επιστήμη λειτουργεί ως αυθεντία για την κοινή γνώμη, καθώς τα αποτελέσματα της παρουσιάζονται σε κάθε περίπτωση ως έγκυρα και αδιαμφισβήτητα. Έχοντας, λοιπόν, επικρατήσει ως το κυρίαρχο σύστημα παραγωγής γνώσης, εξήγησης και κανονικοποίησης του κόσμου, αυτομάτως μετατρέπεται σε ένα πολύ εύχρηστο και εύπλαστο εργαλείο στα χέρια της κρατικής εξουσίας. Υπό το πρίσμα της λογικής ότι κάτι είναι αναμφισβήτητο αληθινό αφού είναι αποτέλεσμα επιστημονικής διαδικασίας, η ταυτοποίηση μέσω DNA (όπως και στη περίπτωση του Τάσου Θεοφίλου) ή δακτυλικών αποτυπωμάτων σε διάφορες δικαστικές υποθέσεις φέρεται ως ικανή και αναγκαία συνθήκη για την ενοχοποίηση, ακόμη και την καταδίκη οποιουδήποτε. Ωστόσο, τα δείγματα DNA ή δακτυλικών αποτυπωμάτων αποτελούν απλώς ενδείξεις της πιθανής σχέσης κάποιου/κάποιας με μια υπόθεση και σε καμία περίπτωση απόδειξη της ενοχής του/της. Η μέθοδος αυτή, λοιπόν, αποδεικνύεται άκρως αμφισβητήσιμη, πόσο μάλλον όταν η αντιτρομοκρατική δεν πληρεί τις απαραίτητες προϋποθέσεις και δεν ακολουθεί επιστημονικά τυπικές διαδικασίες (αμελητέα ποσότητα δείγματος, εξαφάνιση στοιχείων που αρχικά παρουσιάζονταν ως «ακράδαντες αποδείξεις»).

“Δεν δικαστήκαμε μόνο εγώ και ο συγκατηγορούμενός μου, αλλά μαζί με εμάς «δικάστηκε» για δεύτερη φορά και ο σύντροφός μου.”

Η περίπτωση της Ηριάννας είναι χαρακτηριστικό παράδειγμα της ποινικοποίησης των κοινωνικών σχέσεων στο όνομα του πολέμου της τρομοκρατίας. Άλλωστε, δεν είναι η πρώτη φορά που κατηγορούνται φίλοι/συγγενείς υπόπτων - κατηγορούμενων για διάφορες υποθέσεις (ΣΠΦ, ΕΑ). Ας μην ξεχνάμε και τη συνήθη τακτική των μπάτσων, να εισβάλλουν πάνοπλοι στα σπίτια τους με σκοπό να βρουν εκείνα τα ενοχοποιητικά στοιχεία, πλην φυσικά των κοινωνικών συναναστροφών, που θα δικαιολογούν την ήδη στοχοποίησή τους, καλώντας τους να αποποιηθούν τις σχέσεις τους. Το ακόμα πιο παράδοξο, όμως, στην περίπτωση της Ηριάννας είναι ότι παρ'όλο που το δικαστήριο αθώωσε το φίλο της, καταδίκασε την ίδια. Ανώνυμα τηλεφωνήματα στοχοποίησης, αυτόπτες μάρτυρες που «εξαφανίζονται», στοιχεία που τη μια υπάρχουν και την άλλη όχι, δημιουργούν υπόπτους και αποτελούν αφορμές για να να εξελιχθεί η κάθε υπόθεση σε ένα κηνύγι μαγισσών. Και φυσικά όλα αυτά καθίστανται ευκολότερα από τη στιγμή που τα παπαγαλάκια της αντιτρομοκρατικής (κρατικοί λειτουργοί, Μ.Μ.Ε.) , δημιουργούν, μέσω αναξιόπιστων πληροφοριών και υπερπροβολής συγκεκριμένων υποθέσεων, ένα κλίμα εντός του οποίου γίνεται αποδεκτή η στοχοποίηση ατόμων άσχετων με την εκάστοτε υπόθεση, απλά και μόνο λόγω των κοινωνικών, προσωπικών ή οικογενειακών τους δεσμών.

Είναι προφανές ότι η περίπτωση της Ηριάννας αγριίζει τα όρια της τραγελαφικότητας. Φυσικά, μας είναι γνώριμες οι πρακτικές που ακολουθεί το κράτος «δικαίου» και το πως αυτές διαφοροποιούνται όταν κάποιος θεωρείται εσωτερικός του εχθρός, κάτι το οποίο γίνεται ακόμη πιο ξεκάθαρο αν παρατηρήσει κανείς την ελαστικότητα που έχει επιδείξει παλαιότερα σε υποθέσεις που εξέταζαν εξαιρετικής βαρύτητας κακουρηγήματα. Σε περιπτώσεις δωροδοκιών, ζεπλύματος χρημάτων, τοκογλυφίας, διακίνησης ναρκωτικών, λαθρεμπορίου, βιασμών, το Εφετείο έκρινε ότι μπορούσε να βρει ελαφρυντικά ή ακόμη και να προχωρήσει σε αναστολή της ποινής, σε ορισμένες από αυτές τις περιπτώσεις. Η Ηριάννα, όμως, καταδικάστηκε σε 13 χρόνια κάθειρξης για το σοβαρότατο «ατόπημά» της να συναναστρέφεται με κάποιον που ανήκει στον ευρύτερο αντιεξουσιαστικό χώρο. Είναι πια πασιφανές: όποιος βρεθεί -εκούσια ή μη- στο στόχαστρο της κρατικής εξουσίας, εντάσσεται αμέσως υπό την ομπρέλα της επιτήρησης και του ελέγχου. Το κράτος χρησιμοποιεί κάθε μέσο, ακόμη και επισφαλή στοιχεία, προκειμένου να δαιμονοποιεί καταστάσεις ώστε, στο όνομα της «ασφάλειας», να προωθεί χωρίς δυσκολία, μέτρα που αντιστοιχούν σε καταστάσεις εξαίρεσης. Και φτάνουμε σε μια κατάσταση, όπου αντι να πρέπει η αστική δικαιοσύνη να αποδείξει την ενοχή σου, καλείσαι εσύ να αποδείξεις την αθωότητά σου. Έτσι, λοιπόν, το κράτος έιτακτης ανάγκης κανονικοποιείται και μεγιστοποιεί τον έλεγχο και την καταστολή, αντιμετωπίζοντας κάθε εσωτερική απειλή με οποιονδήποτε τρόπο επιθυμεί. Με αυτό τον τρόπο η άρχουσα τάξη προσπαθεί να διασφαλίσει την κυριαρχία της και να τσακίσει κάθε κίνηση αντίστασης ή αμφισβήτησης.

“Δεν είναι τρελοί. Η τρέλα είναι άλλοθι. Είναι αυθαιρεσία. Εκμετάλλευση της ανωνυμίας και της θέσης τους.”

